

megrögzött idegenkedését minden köztelherviseléstől, ami a polgári állam és élet nélkülözhetetlen feltétele.

Mire az egyik öreg táblabíró — valahol a harmadik sorban — jeges zuhanynak képzelvén magát, ekkép zúdult a szónok nyakába: „Nem hittem volna, hogy öcsém-uram ennyire megunt az a kis nemesi szabadságot.“

Mire a fiatal szónok nyelt egy nagyot és engesztelőleg szólt az öreghez: „Majd megértjük még mi, urambátyám, egymást, ebben is, mint sok másban eddig!“ — szólt és leült.

— Soha! — felelte az öreg úr lángoló szemekkel és kinézett az ülésterem ablakán az utca ragyogó fénytengerébe.

Széchenyi, félve, hogy a vita elfajulhat, elővette gyakran használt és mindig bevált fortélyát: — „Aludjunk rá, tisztelt urak!“ — kiáltotta a vita közepébe, mire a vita elhallgatott és szedelődzködni kezdett a nemes gyülekezet.

A következő napokon más tárgy felvételével pihentették a hídvám ügyét és ezalatt a folyosókon, kaszinókban Széchenyi elvbarátai ügyesen használták fel az időt. Úgy, hogy a negyedik napon csekély módosítással elfogadták a gróf által indítványozott tervet, az öreg táblabíróval együtt, aki ugyan mormogott valami baljóslatú mondásokat, de mégis megszavazta a tervet.

Néhány nap múlva a közgyűlés rövid vita után szintén magáévá tette a választmány határozatát. Széchenyi megnyerte egyik legnehezebb csatáját...

Ily nehéz vajadások között tették meg 1832-ben az első lépést a felé a nagylelkű lemondás felé, amit néhány évvel később a magyar kiváltságosok csaknem példanélküli nemes buzgalommal és öntudattal maguk önkényt sürgettek.

És ebben is Széchenyi Istváné a főérdem.

Csontos Sándor

Újszerű tanfolyam az újpesti Szociálpolitikai Intézetben.

A történelem az élet tanítómestere. A történelem: a mult, az erő, az alap. Csak belőle fejlődhetik az egészséges jelen és a tartós jövő. Ismernünk kell a magyar multat: a magyar történelmet, hogy öntudatos és értékes munkásai lehessünk a magyar jelennek és jövőnek. Ezért iktatta be az Intézet esti tanfolyamai közé a magyar történelmet is, melyre a beiratkozások máris megindultak (jelentkezés — szerda és szombat kivételével — minden este 6—9 óráig az Intézet irodájában: Erkel-u. 26). A szemináriumszerű tanfolyamon az egyes előadások mindenkor a magyar történelem egy-egy kiválóbb egyéniségéhez vagy eseményéhez kapcsolódnak; — s azokat térkép- és képbemutatók, valamint a korhoz vagy egyéniséghez tartozó történelmi anekdoták kísérik. A tanfolyam huszonöt egymásutáni pénteken este 7—9 óráig tart; az első előadás: nov. 7-én volt. A tanfolyam vezetője: *Koppány István* áll. gimn. tanár. Tandíj nincs. Beiratkozási díj: 2.50 pengő.

NÉGY KARÁCSONYI VERS

Karácsonykor

*Kis leánykám sirva mondta:
„Picurka a karácsonyfa,
Mégis csak itt-ott csüng rajta
Arany-dió, fonnyadt alma...“
S egyre sirt, csak sirt alatta.*

*Vigasztaltam: elmeséltem,
Hogy mit láttam künn a réten:
„Százfogatú gyémánthintón,
Ködben, csöndben, röpken, ringón
— A kis Jézus maga hozta —
A sokezer karácsonyfa
Az éjtszakát beragyogta.*

*Váratlanul vihar támadt...
Felkapta a fényes fákat;
Mégforgatta, összerázta,
És a hóba meg a sárba
Hullott, ami szent és drága...
A legtöbbjét kettétörte,
Azért ilyen apró, törpe.*

*Elborult a Jézus arca,
Majd a fákat összerakta,
S letett egyet nagy titokban
Minden kis és nagy udvarban,
S nagysebesen, röpken, ringón
elrepült a gyémánthintón.“*

Bajos lett a lánykám arca,
A sok cukrot nem siratta:
Mosolyogva mondogatta:
„Majd nagy lesz a karácsonyfa,
S minden-minden lesz majd rajta!”

Közeledő szent karácsony,
Meséket kell kitalálnom:

Most se tudja meg a lányom:
Mért nem nőtt a karácsonyfa,
Mért nem több a cukor rajta;
Arcunk most is sápadt, halvány,
Mert másé a Tátránk alján
Az a sok... sok hótakarta
Szent, örököld karácsonyfa.

Horváth János

Nagyanyó

Fehér arccal itt a tél!
Halkan hull a hó...
Bentről nézi, tőle fél
Öreg Nagyanyó.

De bús feje megremeg,
Arca felderül:
Kinn a hóra egy sereg
Gyermek penderül!

Rózsásarcú vig csapat:
Unokája mind!
Dobálják a friss havat,
Nagy a láрма kint!

Benn pedig már Nagyanyó
Boldogan névet!
Nem bánja, hogy hull a hó!
Aldja a telet!

Dicsőség, békesség!

Csillagok ragyogtak,
Csengők csilingeltek,
Betlehemnek dús mezején
Barmok legelgettek.

Alvó pásztoraik
Felriadtak éjjel:
„Dicsőség a magas mennyben!”
— Hangzott szerte-széjjel.

„Békesség a földön!”
Szállt az angyalének
S megremegtek bűneiktől
Az ifjak s a vének.

Szent csoda áradt el
Az egész világon!
Szeretetről kezdett zsoldárt
A madár az ágon...

Leszállott a földre
Az Eggek királya!
Elesettek és királyok
Felfigyeltek Rája!

S hiába volt a bűn
Minden cselvetése,
A legszentebb ünnep ma is
Krisztus születése!

Vigilia

Gyermekhangok énekelnek
Ablakunk alatt...
Egyik csapat most érkezett,
Sok már elhaladt.

„Istállóban szállt a földre
Isten szent Fia” —
Zengi hangjuk. — „Apja József,
Anyja Mária.

Bölcső helyett jászolágyon,
Szénán szendereg...
S a bűnösök bús szeméből
Örömkönnny pereg!...

Fényes csillag mutat utat
Betlehem felé,
Hogy minden bűn lehullhasson
A jászol elé.

Egyszerű, kis szent-történet,
Mégis mily csodás!
Emberré lett a megígért,
Égi Messiás!”

Elhallgat a gyermekének,
Csak a szél dudál...
És a földre szent Karácsony
Éjtszakája száll.

Balogh József

Felelős szerkesztő: Hankiss János. — Felelős kiadó: Milleker Rezső.